VIII. évfolyam. Szeged, 1885. Vasárnap, november 29-én. 274. szám.

ELŐFIZETÉSI ÁR
szétküldéssel helyben vagy vidékre:
Egész évre . . 14 frt — kr.
Félévre . . . 7 frt — kr.
Negyedévre . . 3 frt 50 kr.
Egy hóra . . 1 frt 20 kr.
Egyes szám ára 5 kr.

KIADÓHIVATAL:
iskola-utcza, Dáni-ház, 18. sz.

SZEGEDI NAPLÓ.

POLITIKAI, KÖZGAZDASÁGI ÉS IRODALMI NAPILAP.

HIRDETÉSEKET
és nyilttéri közleményeket a kiadóhivatal mérsékelt árjegyzék szerint számit.

SZERKESZTŐI IRODA:
iskola-utcza, Dáni-ház 18. sz.

Bérmentetlen levelek csak ismert kéztől fogadtatnak el.

Az állapotok Fiumében.

Budapest nov. 27.

Az adriai tenger gyöngyét drága pénzen halászszuk ki a mélységből, még drágábban foglaltuk a szó szoros értelmében aranyba, hogy ékesitse Hungaria hattyunyakát. Csak aztán valahogy ne legyen csalódás a vége; ne kelljen rájönnünk, hogy az a gyöngy hamis volt. Azok a dolgok, mik ujabban Fiumében történtek és történnek, legalább is aggasztók.

Fiume még ezelőtt husz évvel csendes tengerparti városka volt, mely alig álmodhatott mai nagyságáról. A szemközt fekvő Triesztel versenyre kelni nem volt képes. Gyengén állt tőkében, népességben. De ha lett is volna ereje, elsorvasztja Ausztriának kizárólagos, önző politikája. Ez nem türt versenytárst Trieszt mellett. Ami előnyt, kiváltságot, kedvezményt ki lehet csak gondolni, mindannyival elhalmozta a szabad kikötőt, mely évről-évre gyarapodott, hatalmasodott kincsben, emberben.

Fiumába 1859-ben érkezett 3182 hajó 79,625 tonna teherrel. Ugyanakkor érkezett Triesztbe 13,921 hajó 709,861 tonna teherrel; tehát négy annyi hajó, de tiz annyi teherrel. 1883-ban Fiume hajó forgalma volt 6922 hajó 1.165,664 tonna teherrel. Fiume forgalma tehát a magyar kormány jó indulatu ápolása alatt nem kevesebb mint megtizenötszörözte kereskedelmét alig 25 év alatt, de helyesebben mondhatni alig tizenöt év folyamán. Trieszt forgalma is koloszálisan emelkedett, de ma sem tesz többet az akkori forgalom nyolczszorosánál. Fiume fejlődése tehát ugyanazon idő alatt kétszer oly intenziv volt, mint Trieszté.

Magyarország ellátta Fiumét kiváltságokkal. Kormányzata olyan, mint aminő volt a hajdani olasz köztársaságoké. Épittetett neki óriási költségekkel kikötőt, kormányzási és igazságszolgáltatási palotát, iskolákat és utakat. Összekötötte vasuttal az ország legtermékenyebb vidékeivel és mindezért nem kivánt egyebet, csak rokonszenvet. Nem jutott eszébe senkinek Fiumét megmagyarositani, csak azt nem akarja Magyarország, hogy elhorvátosodjék. Pedig éppen ezen az uton halad apró, alárendelt kérdések miatti boszszuságból.

Valóságos harcz és háborn folyik Fiume polgármestere és a kormányzó közt. Valami kanapé proczesszuson kezdődött. Mostanában veszélyesen elmérgesedett egy különös incidensből. Fiumében van két gymnázium: az egyik magyar, a másik horvát tannyelvü. A magyar gymnázium föladata az elhorvátosodás ellensulyozása egyfelől, de másfelől azért van, hogy alkalom nyittassék a horvát hazafias polgároknak az államnyelv elsajátitására a saját érdekükben; mert mi érdeke van a magyar államnak abban, hogy a fiumei polgárok magyarul beszéljenek? Abban van, hogy magyarul érezzenek, de a rokonszenv nem csupán nyelvi kérdés, legkevesbé ott, az olasz tengerpart szélén.

A fiumeieknek van egy jeles, kiváló hivatottságu polgármesterük, aki ott ahol van, más által alig pótolható. A polgármester nagyobb iskola épitéseket tervezett. Egész utcza lett elbontva és kisajátitva, hogy elegendő térséget nyerjen községi iskoláinak egészséges és modern igényeknek megfelelő fölépitésére. (Mert a fiumeiek nem szoritják községi iskoláikat szük helyre, udvar fásitás és elegendő levegő nélkül, mint mi szegediek.) Amikor már a város nagy költségeket tett, a helyet elkészitette és hozzá akart fogni az épitéshez, hát mi történik? Semmi más, mint az, hogy a kormányzó megtiltja az épitkezést.

Ez az eljárás, képzelhetni mily mérvben felingerelte a fiumeieket. Eleinte az ellenszenv csak a kormányzó ellen irányult. Mikor azonban kitünt, hogy a kormányzót Budapestről minden áron támogatják, az ellenszenv a magyar állam ellen fordult. A fiumeiak ismerik gyenge oldalunkat, s elég ravaszul ellenszenvüknek oly módon való nyilvánitását gondolták ki, mely a magyarnak legjobban fáj. Több mint kilenczven fiumei tanuló kilépett a magyar gymnáziumból és beiratkozott a horvátba. Igy áll a dolog ma. Az elmérgesedés veszélye fenyegeti az ügyet és a nyugalom a kedélyekbe alig fog előbb visszatérni, mint ha a kormányzó tarthatatlan állásában fölváltatik más, tapintatosabb és politikailag iskolázottabb férfi által.

Ezt mi is kivánatosnak tartjuk. Azonban egy dolog mégis nagyon roszul eshet minden magyar embernek. Az a Fiume, melyért oly sokat áldoztunk és áldozunk még folyton, mely oly sokat köszön a magyar államnak, mely addig remélhet jót, mig magyar, de mihelyt tőlünk elszakad, tönkre megy anyagilag, elesik legszebb jövőjétől: az a Fiume képes hátat forditani a magyarnak egy semmiért, egy kis konfliktusért polgármester és kormányzó közt, képes gyermekeit horvát kezekbe adni, képes Magyarországot oda adni egy tál lencséért, mihelyt, mint a szeszélyes asszonynak ura és férje egy kivánságát nem teljesiti, vagy csak nem teljesitheti rögtön. Valóban meggondolandó lesz az, hogy ily ingatag talpra érdemes lesz-e oly nagy kincseket érő befektetéseket elhelyezni?

— **A magy. kir. államvasutak költségvetése.** A képviselőház pénzügyi bizottsága pénteken folytatta a m. kir. államvasutak jövő évi költségvetésének tárgyalását. A vitában Helfy, Kemény b., közlekedésügyi miniszter, Horánszky Nándor, Hegedüs Sándor, Wahrmann Mór, Busbach Péter, Falk Miksa, Szilágyi Dezső, Szapáry Gyula gr. pénzügyminiszter, Andrássy Manó gróf, Láng Lajos és Lukács Béla vettek részt. — A legtöbb fölszólaló abban a nézetben volt, hogy az államvasutak nem fognak annyit (36 milliót) jövedelmezni, mint a miniszter reméli. Konstatálták, hogy az államvasutak igazgatása igen drága. A személyzet létszáma nagy és ugy a

TÁRCZA.

A nyomorhoz.*)

Hasztalan ijesztesz, kétségbe nem ejtesz:
Hozzá szoktam már én a nehéz kereszthez!
Hurczolom régóta, kicsi korom óta,
Nincs olyan rosz, a min át ne mentem vóna.
Fetrengtem a porban, mint egy hitvány féreg...
De hittem, reméltem, s hiszek és remélek!

Hiszem és remélem, hogy a ki küzd, annak
Pártfogói mindig magasabb hatalmak.
Nem hagyják elesni, vagy ha el is esik:
Ott teremnek mindjárt s rögtön fölemelik.
És szárnyakat adnak csüggedő lelkének,
Hogy higyjen, reméljen . . . hiszek és remélek!

Láttam ugyan embert, a kit eltiportál,
Ki becsületesebb, derekabb volt soknál.
S egy szabaditó kéz felé még se nyult ki,
Istentől, embertől elhagyatva mult ki.
S utoljára ástak egy gödröt szegénynek . . .
De azért én bizom, hiszek és remélek!

Hasztalan mered rám s fenyeget az élet
Fekete könyvéből annyi gyásztörténet:
Nem szabad elbuknom, mert egy jó anyám van;
Mit csinálna szegény egyedül, magában?
Ki viselné gondját az én jó szülémnek?! . . .
Örökké hiszek és örökké remélek!

Temető az ember szive.

Temető az ember szive,
Mindennap van uj halottja:
Életünknek java, szine
Mind odagyül egy halomba.
Ott örökké harangoznak
Hervadozó virágoknak:
Hit-, remény- és szeretetnek,
Aranyos szép örömeknek.

Áldhatom én a jó istent,
Nekem nem lesz több halottam.
A szivembe már én mindent
Eltemettem, elsirattam.
Bús harang ott nem szól többé,
Siri csend lesz mindörökké . . .
S hogy ne legyen olyan néma:
Felsóhajtok néha-néha.

*) Mutatványok szerzőnek „Tiz év alatt“ czimü s karácsonyra megjelenendő kötetéből.

Kár volt nekem . . .

Kár volt nekem odahagyni
Azt a csendes kis falut . . .
De szivesen visszamennék,
Szántogatnék, vetegetnék,
Hej de nincs már vissza ut!

Itt kell nekem már imádni
A faragott képeket,
Itt kell nekem nyomorogni,
Hizelegni, mosolyogni,
S rejtegetni könnyemet.

De egészen másképp volna
Abban a kis faluban!
Nem törődném a világgal,
Az én kedves Málikámmal
Éldegélnék boldogan.

Volna egy pár köblös földem,
Házam, lovam, tehenem.
S hogy kilegyen boldogságom:
Már azóta vón vagy három
Pirospozsgás gyerekem.

És mivelhogy nem volt nálam
Jobb tanuló, szebb iró:
A falu megbecsült volna:
Bizonyosan lettem volna
Nótárius vagy biró.

Vége, vége!

Sirathatsz már, édes anyám,
Bizakodva ne nézz reám!
Eddig egyre biztattalak,
Most látom, hogy megcsaltalak.
Öregséged hü gyámola
Nem lehetek én már soha.
Fekete gyász az én házam,
Nyomoruság lakik nálam,
Nem tudom lerázni lánczát,
Isten neki fogja pártját,
Fiadnak nincs szerencséje —
Vége, vége!

Sirathatsz már, kis hugocskám,
Te se jöhetsz lakni hozzám!
Fuvó széltől nem óhatlak,
Tisztesen nem járathatlak,
Gyöngykaláris, selyemkendő,
Piros csokros kis czipellő,
Bársony ujjas — mind oda van!
Az igéret, lásd, hasztalan!
Tiszta légy, te liliomszál,
Imádkozzál és dolgozzál,
Hulljon orczád veritéke —
Vége, vége!

Sirathatsz már, én szerelmem,
Ne bizakodj' te se bennem!
Keress, lelkem, mást magadnak,
Ne átkozz meg, hogy elhagylak.
Kórót ha látsz hányva-vetve,
Ne jussak én az eszedbe.
— Hideg van kinn, hideg van benn,
Egy sugár sincs a szivemben.
Szél tördeli a fagalyat,
Erdő, mező, rét sohajtgat,
Lehullt minden ékessége —
Vége, vége!

Nyugalomvágy.

Száll az idő, fogy az élet,
Boldog, aki nyugton élhet.
Hej de százszor jaj azoknak,
Kik mindig csak fáradoznak.

Nekem sincsen nyugodalmam,
Lótok-futok szakadatlan.
Folytonosan küzdenem kell
A balsorssal, emberekkel.

S veritékem mind hiába
Hullatom a föld porába:
Füstbe megy sok szép reményem,
Vágyaimat el nem érem.

Utaimra, merre járok,
Omlanak az akadályok.
Hogyha egyet már legyőztem:
Mindig több-több áll előttem.

Annyi sulyos küzdelemben
Helytállottam csüggedetlen.
De már lankad kitartásom,
Nyugodalom után vágyom.

Ej, ha egyszer itt hagyom majd
Ezt a nagy zajt, ezt a sok bajt;
De kinyugszom magam ottan,
Abban a kis sirhalomban!

Az arkangyal trombitálhat,
Feltámadhat ember . . . állat . . .
A zsibongást majd ha hallom:
Megfordulok s tovább alszom.

Pósa Lajos.

Az agyonlött nadrág

vagy

hogy mulat a bácskai gentry?

— Elbeszéli az, aki velük mulatott. —

Szegedi fogalmak szerint a mulatozás olyan szükségtelen jó (ad kaptam: szükséges rosz), — amidőn az ember tőle telhetőleg rózsás hangulatba igyekszik ringatni magát és a pinczérnek két hatos borravalót ad, hogy a téli kabátját meg a kalapját kivigye az előszobába azon esetre, ha észrevétlen elakar párologni.

Néha azonban megtörténik az is, hogy a szegény pinczér hiába várakozik odakünn a téli kabáttal meg a kalappal, az ember hálátlanul megfeledkezik róla. Az ilyen megfeledkezésnek a következménye mindig valami non plus ultra becsipés, ami — ismét szegedi fogalmak szerint — ritkitja párját a históriában.

Miután én kiálltam már néhány csatát a Prófétában meg a Hungáriában, azt hivém, hogy átéltem mindent, ami e téren átélhető. Pedig nagyon csalódtam. Akkor persze még nem mulattam a Bácskában.

Mikor hire terjedt, hogy Bácskába megyek, az emberek száaakozóan néztek rám.

— Hova mégysz? — kérdezték.

— Szabadkára.

— Adok egy jó adreszt, ahova beszállhatsz. A város végén van egy rozzant kis ház, abban lakik egy életunt filozofus, — itt nem akadnak rád.

— Mért szálljak oda?

— Ha szállodába szállsz, véged van. Megfognak és mulatni visznek.

— Hát hisz az se lesz baj. Különben én Szabadkáról egy közeli földbirtokoshoz megyek.

személyzetnél, mint az épitkezéseknél tulságosan fényüző a költekezés. Helty szükebb albizottság kiküldését inditványozta a bajok megvizsgálására. Ezt ellenezte a közlekedési miniszter, ki bejelentette, hogy most foglalkozik az igazgatás ujjászervezésével, a tarifa-tételek kellő megváltoztatásával, melyek egyrészt olcsóbbá fogják tenni az igazgatást, másrészt lehetőleg szaporitani fogják a jövedelmet. — A vita befejeztetvén, a bizottság változatlanul megszavazta a bevételek és kiadások előirányzatát, jelentésében kifejezendőnek határozván, hogy a kormány az államvasutakba fektetett tőkékről a jövő évi költségvetés során kimutatást terjeszszen elő.

A szerb-bolgár háboru.

— nov. 28.

Az utóbb érkezett lényegesebb hireket következő tudósitásokban találjuk:

Bécs, nov. 27. A „Pol. Corr.“ belgrádi tudósitója jelenti, hogy Belgrád város képviselő testülete audentián volt Natália királynénál és tolmácsolta a főváros rendületlen ragaszkodását a király és uralkodó ház iránt, kérve egyszersmind a belgrádi egész helyőrségnek a harcztérre való küldését, azzal a biztositással, hogy a város képviselő testülete kezességet vállal a rend és közbiztonság föntartásáért.

A szerb fővárosban valóban a legteljesebb nyugalom és rend uralkodik.

Bécs, nov. 27. A „Pol. Corr.“-nak Sophiából nov. 26-iki kelettel a következőt jelentik:

E hó 24-én a piroti völgy fölött uralkodó magaslatokról visszaverettek a szerbek. A harczban egy szerb dandárparancsnokot és 77 katonát elfogtak a bolgárok. A bolgár csapatok ezután Pirot felé folytatták az előnyomulást.

E hó 25-én Nikolajev ezredest a bolgár csapatok parancsnokát fölkereste Topalovics ezredes és Milán király nevében és megbizásából, hivatkozva a hatalmak ily értelmü és Szerbia által elfogadott kezdeményezésére, az ellenségeskedés megszüntetését ajánlotta. Nikolajev ezredes azonban kijelentette, hogy ez ajánlatot, minthogy ebben a tekintetben nam kapott utasitást Sándor fejedelemtől, **vissza kell utasitania**.

A 25-kén vivott harczban nagy veszteséget szenvedtek a szerbek; a bolgárok vesztesége ellenben jelentékte-len volt.

Belgrád, nov. 27. A bolgár fejedelem nem fogadta el a fegyverszünetet s tegnap óta ismét folyik a harcz Pirot előtt. Tegnap a szerbek vitézül védelmezték meg megerősitett állásaikat s a tulerővel támadó bolgárokat visszaverték. Kitünően müködött a tüzérség, mely Koka Milanovics parancsnoksága alatt 250 ágyuból állott. A bolgárok sulyos veszteséget szenvedve **vonultak viszsza**. Ma szintén volt harcz, amelyről különböző hirek keringenek. Az angol követség azt az értesülést kapta, hogy Pirot elesett; ezzel szemben hivatalosan azt jelentik Palánkáról délután 4 órai kelettel, hogy a csapatok és a tüzérség vitézül harczolnak és megtartják állásaikat. A király szintén odautazott, miután Nisben minden eshetőségre szükséges intézkedést megtett. A király táviratozott Akpalánkáról, a hol jelenleg a főhadiszállás van, köszönetet mondva a királynénak, a sebesültek ápolása körül tanusitott önfeláldozásáért. A királyné a legutóbbi napokban beteges volt, de ma délben már ismét kikocsizhatott.

Belgrád, nov. 27. Lesjanin távirati uton értesitette a királyt, hogy ma Widdint megtámadta; a város lángokban áll, a vár még ma eleshetik. A két miniszter lemondásának hire megerősül, de nem bir jelentőséggel, minthogy a háboru tart tovább.

Belgrád, nov. 27. A belgrádi második korosztály második és harmadik zászlóalja ma indult — Nisbe; ágyukat és lőszereket szakadatlanul szállitanak a pályaudvarra. Hir szerint Milán király a végsőig akar harczolni. A szerbek Pirotnál állitólag megverettek és visszavonultak Nis felé; a szerbek ugyanezen hir szerint éjfélkor üritették ki Pirotot. Más hir szerint a bolgárok éjjel rohammal foglalták el Pirotot; megelőzőleg órákon át heves ágyuharcz folyt.

Khevenhüller követ utazásának nagy fontosságot tnlajdonitanak és azt mondják, hogy az osztrák-magyar kormánytól **ultimatumot visz Sándor fejedelemnek**, ha az utóbbi nem egyezik bele a fegyverszünetbe.

Sándor fejedelem főhadiszállása állitólag Pirotban van.

Belgrád, nov. 27. A hir, hogy az ellenségeskedéseket be akarják szüntetni, itt fölháborodást keltett; általánosan követelik, hogy a nemzeti és katonai becsület helyreállitása végett a harcz folytattassék. A második tartalék 60,000 embere közül 20,000 ember Vranja és Racsa közt áll; most befogják hivni a harmadik tartalékot is. A második tartaléknak még itt levő embereit a legnagyobb sietséggel küldik Nisbe.

Belgrád, nov. 7. A bolgárok csatározva nyomulnak előre **a szerb területen**; hir szerint Pirotot már megszállották. Az a tudósitás, hogy Bulgária vonakodik elfogadni a fegyverszünetet, nagy izgatottságot kelt.

A tej.

A közönség panaszkodott lapunk utján a piaczi tej roszasága miatt, hogy az élvezhetetlen s mi e körülményre fölhivtuk a városi vegyész figyelmét. A lapunk pénteki számában megjelent közleményre Csonka Ferencz reálisk. tanár s városi vegyész urtól a következő sorokat vettük:

A közleménynek azon részét, melyben az mondatik, hogy a piaczi tejek savanyuak s a forralásnál megsürüsödnek, magam is bizonyitom.

E körülményt, mint városi vegyész, hivatalosan is jeleztem. Azonban a közönség megnyugtatása szempontjából kötelességemnek tartom kijelenteni, hogy az ilynemü tejek esetleges megsürüsödésének oka nem a tej hamisitásában rejlik.

Több izben s nem egyszer az összes piaczi tejekre kiterjedt vegyvizsgálatok minden kétséget kizárólag igazolták, hogy a kifogás alá eső tejekbe a vizen kivül semmi más idegen anyag nem kevertetik, ugyannyira nem, hogy a még megengedhető savanyodást meggátló szereket sem alkalmazzák. Egyébiránt a tej sürüsödésének oka nem mindig az elárusitókon keresendő, — szolgáljon például a velem történt eset: 8—10 nappal ezelőtt a szakácsné ijedve jelenti, hogy a reggelinek szánt tej megsürüsödött, persze, ő is csak az árusitót okolta.

Vizsgálataim más eredményre vezettek, melynek végeredménye az volt, hogy az anyag kifogástalan, s kisült, hogy őkelme a bünös, amennyiben azelőtt való nap a tejesedényt használta savanyumártás készitésére; és igy, már a repedésekben maradt sav-anyag elég volt a tej megalvására.

Az igaz, magam is meggyőződtem arról, hogy a szegedi, különösen pedig a piaczi tejek a közönségesnél nagyobb hajlandósággal birnak a savanyosodásra, ezen baj az itteni szokásos tejgazdálkodási rendszerben leli magyarázatát.

Ugyanis köztudomásu dolog, hogy a piaczi tejek kivétel nélkül fölözöttek, már pedig a fölözése, távolabb helyről való beszállitása, elárusitása s végül annak fölhasználása, tetemes időt vesz igénybe; igy nem csodálható, ha — főként melegebb időben — az emlitett baj bekövetkezik. Egyébiránt a piaczi tejek nem kávénak, hanem tésztanemüek készitésére vannak szánva, minek részben — tekintettel potom árukra — meg is felelnek. A szegedi tejek savanyuságát még nagyobb mértékben előidézi azon körülmény, hogy a tehenek nem annyira növényi takarmány, mint inkább moslékkal tápláltatnak, mely egyszersmint okozója a tej mellékizének is!

Mindezeknek figyelembevételével, a közönségre nézve, kétségen kivül üdvös volna, ha csakis fölözetlen és növényi takarmánynyal táplált tehén teje bocsáttatnék áruba. Ezt azonban a helyi gazdálkodási rendszer mellett keresztülvinni nem lehet. Szerintem volna egy mód, mely a fenti bajon némileg segitene, ez pedig a tejcsarnok létesitése.

Éppen azért a szegedi gazdasági egyesület, mint amely ezen eszmét már megpenditette, alig tehetne üdvösebb szolgálatot, mintha közremüködésével az eszmét megtestesitené.

Ujdonságok.

— November 28. —

— **A Tisza jubileum.** Holnap lesz a napja. A széképület termében ma ráhuzták a vásznat a lelepzendő Tisza képekre. A jubiláló s leleplező diszközgyülés délelőtt 11 órakor veszi kezdetét. Kállay főispán, ki a tanácsnak élén vonul a terembe, nyitja meg a közgyülést a nap eseményének jelzésével. Ezután Vass Pál főjegyző fogja elmonmondani jubiláló és leleplező beszédét Tisza Kálmán arczképe előtt. A beszéd legalább egy félórát veend igénybe. S a mint a miniszterelnök képe látható lesz, Tisza Lajos arczképének leleplezésére kerül a sor. Tisza Lajos grófról Szabados János h. polgármester fog beszélni. S miután ennek is vége lesz, inditványoztatni fog, hogy a szónoklatok jegyzőkönyvbe foglaltassanak, ami valószinüleg elfogadtatik, s ezzel a diszközgyülés véget ér. Következik délután 5 órakor térzene és este 7 órakor bankett

Folytatása a mellékleten.

Az emberek kezökkel lemondóan intettek.

— No hát az isten legyen irgalmas szegény lelkednek.

A földbirtokosnál — egy joviális, magyar ur — nagy férfitársaságot találtam. A háziur egy uj agarat vett és ennek megtekintésére sereglett össze a gentry, ami elég a titulus bibendire.

Engem nagy szivélyességgel fogadtak. Egy herczeget se különben. A társaság igen diszes volt, vármegyei urak, földbirtokosok, szóval gentry. Volt köztük két igen tekintélyes külsejü öreg ur is.

— X. gróf, Y. báró, — szólt a bemutatás. (Az X és Y helyén exotikus nevek mondattak.)

Én ugyan nem emlékeztem hasonló nevü grófokra és bárókra, de igen örvendeztem, hogy mágnásokhoz is van szerencsém. Majd elolvadtam a nagy megtiszteltetéstől.

A bemutatások és az elmaradhatatlan papramorgó után azonnal előkerültek a hires bácskai poharak, a melyeknek az a tulajdonságuk, hogy alul gömbölyüek és a ki ki nem iszsza, annak a tartalmuk a nyaka közé öntetik. Ezekről a poharakról már hallottam egyet-mást s igy nem voltak egészen meglepetés számomra.

Megindultak a felköszöntések. Ittunk a háziasszony egészségére, a házigazda egészségére, az uj agár egészségére, a barátság, a jó kedv, élők, holtak, megszülettek és ezután születendők és ezenkivül mindenféle kigondolható és felköszönthető dolog egészségére. Azt talán emliteni se kell, hogy az összes jelenvoltakkal azonnal és egyenkint „testvér-poharat“ kelle üritenem.

Mikor a köszöntéseknek vége volt, a házigazda igy szólt:

— No hát most lássunk már komolyabban munkához.

A „komoly munka“ alatt az volt értendő, hogy az asztalra plántáltatott egy legió palaczk és több tuczat kártya. És a társaság erélyesen hazard módon áldozott mind a két nemü tárgyaknak, kijelentvén, miszerint három napnak leforgása alatt a házból élő lélek nem távozik.

Ekkor kezdett először kiütni homlokomon az izzadság.

Az első nap meglehetős simán folyt le. Egyéb baj nem történt, minthogy a báró és gróf összevesztek a kártyán, aminek következtében ölre mentek, egymást meghempergették a földön s végül a gróf a bárót kidobta az ablakon.

A társaság ezt a különös párviadalt kedélyes megelégedettséggel nézte végig.

Később ő méltóságaik még több borsot is törtek az egymás orra alá. Egy izben a gróf rám akart köszönteni, de midőn fölkelt, iszonyu ijedelemmel tapasztalta, hogy széke a hátára kapaszkodott és őt fuladási rohamok lepték meg. Az történt, hogy a báró titokban a szék karfáját a gróf nyakához kötötte s midőn az fölkelt, magával rántotta a széket.

Más izben pedig a gróf a báró lábához kötötte a szék lábát, a mi — hasonló fölkeléskor, a báró ur rohamos hasraterülésével végződött, — a társaság nagy mulatságára.

Különben pedig a méltóságos urak ittak mint a kefekötők, szédületes virtuozitással.

Öreg délutánig kiálltam a sarat. Ekkor azonban már erősen forgott velem a szoba. Kijelentettem a háziurnak, hogy „fáradt vagyok.“

A házigazda fölkelt.

— Akkor hát urak, jerünk pihenni — az istállóba.

Hamarjában azt gondoltam, hogy Bácskában uri divat ilyenkor az istálóba menni aludni, ráfeküdni édesen egy poetikus szénaboglyára. Én már ezt sem bántam, csakhogy valahova lehajthatom zugó fejemet.

Az egész társaság fölkerekedett s az istállóba ment. Innen elővezettek egy had lovat.

— Tessék urak felülni, — szólt a házigazda parancsolólag.

Nem értettem ugyan a dolgot, de nagy nehezen én is foleviczkéltem egy paripára. Vagy is jobban mondva erőszakkal föltett rá két markos lovászlegény.

Mikor az egész társaság lovon ült, a házigazda elkiáltá magát:

— Hajrá!

Mint a villám, nyargaltak ki velünk a lovak. A házigazda egy nagy csikós ostorral a hátunk mögött erősen pattogtatott s az elmaradók lovára nagyot suhintott — közbe-közbe a lovag hátára is. Képzelhetni ezt a vágtatást. Ők azt mondták, hogy ez vadászat. Az agarak veszettül csaholtak oldalvást. Mikor pedig fölvertünk egy nyulat, a vad hajsza valóságos őrjöngésbe ment át. Ma is csodálkozom, miféle földöntuli hatalom tartott engem meg a ló hátán, — denique, nem estem le róla.

Az is igaz, hogy a kura használt. Mire haza értünk, nyoma sem volt többé a mámornak, hanem volt helyette farkas étvágy.

A vacsora után tovább folyt a nekiszilajodott mulatság, éjszaka, reggel és dél összefolytak. Én a gróffal keveredtem kártya-játszmába és másnap uzsonnáig elnyertem tőle az utolsó lyukas gombját, majd hevesmegyei állitólagos összes uradalmait, azután egész Bácsmegyét, Törökországot, Ázsiát, Európát és az egész földgömböt minden rajta levő czivilizált és vad népséggel.

Sajnos, hogy a gróf csak hozomra játszott. Mint kiviláglott, báró czimborájával együtt csak aféle udvari bolond szerepre voltak szerződtetve bácskai házigazdánk portáján és a mágnási czim ép olyan valóságos birtokuk volt, mint a hevesi uradalmak.

Estefelé nekem már egészen beföllegzett. Fejem zugott, szemeim elvesztették látó-képességüket, szólni nem mertem — tartva az uj „pihenéstől“ az istállóban — s végül alácsuklott a fejem, az asztal mellett elaludtam.

Egyszerre irtóztató dördülés téritett magamhoz. Azt hittem, hogy rám dült a ház.

— Mi az, mi az? riadok föl.

Nagy füstben találtam magamat.

— Elaludtál komám, szólt kedélyesen a háziur, blattot adva ki. Fölébresztettünk.

A fölébresztés ugy történt, hogy egy pisztolyt sütöttek el fülem mellett.

Ugy gondolkoztam, hogy ennek a fele sem tréfa. Éreztem, hogy ha még egy órát ezek közt a rettentő emberek közt maradok, oda vagyok. Halál martaléka vagyok. Már éreztem is egy kis hajlandóságot a guta ütődöttséghez. Azért hát észrevétlen kisurrantam a szobából, felköltöttem a kocsisomat (az is részeg volt, mint a csap), befogattam és nagy sebesen elhajtattam.

Nagyot lélegzettem, midőn kiértem a határba.

Kéjjel szürcsöltem az esti szabad levegőt. Soha még ily boldognak nem éreztem magamat.

Melléklet a „Szegedi Napló“ 274-ik számához.

a Feketesasban, melyre mintegy 350 személy jelentkezett. Este kivilágitás.

— **Szeged a történelmi kiállitáson.** Budavár bevételének küszöbön levő 200 éves évfordulóját a történelmi társulat történelmi kiállitással ünnepli meg. E kiállitásra összegyüjtetnek ama nagy korból maradt arczképek, ruházatok, okmányok, jelvények, pénzek s egyéb ereklyék. A rendező bizottság Szeged város hatóságát is megkereste, hogy ha Budavár bevételének idejéből valami ereklyéje lenne, azt a kiállitásra elküldje. A hatóságon kivül ilyen felszólitást még a következők kaptak: Szluha Ágoston, Zsótér Andor, Ivánkovits János plébános, a szentferenczrendiek, a Somogyi könyvtár igazgatósága, a kegyesrendiek, a minoritarendiek, Enyedi Lukács, André Frigyes, Kulinyi Zsigmond, Kovács János, Oltványi Pál, Rózsa Ferenc, Reizner János, Rózsa Izsó és Wagner Nándor.

— **A szegedi ügyvédi kamarából.** A hivatalos közlöny tegnapi számában a szegedi ügyvédi kamara közhirré teszi, hogy dr. Schaller József nagylaki ügyvéd a kamara lajstromába fölvétetett; továbbá: Buócz Béla n.-szt.-miklósi ügyvéd önkéntes lemondása, és Lázár Konstantin n.-kikindai ügyvéd elhalálozása folytán a kamara lajstromából kitörültetett; Lázár Konstantin ügyvéd irodája részére Ofner Jakab n.-kikindai ügyvéd neveztetett ki gondnokul.

— **Tüntetés a nemzeti ünnepek ellen.** Az iskolaszékben ma d. u. hallatlan botrány fordult elő. Lévay Ferencz kir. tanfelügyelő megsemmisitette az iskolaszéknek azon hazafias határozatát, hogy a községi iskolákban márczius 15-ike, és a szabadságért kivégzettek gyásznapja istenitisztelet tartása mellett ünnepeltessék meg, s letiltó iratát a tanterv megsértésével s egyébb frázisokkal indokolta. Tehát oda jutottunk, hogy a hazafias érzelmet az iskolában ápolni tilos, ápolni bün. Ugy tudjuk: Aradon a város polgármestere s a városi tisztikar részvétele mellett a népiskolák összes növendékei a szabadság napján, s a vértanuk október 6-iki gyászünnepén kivonulnak a vértanuk szobrához s ünnepélyes fénynyel adnak kifejezést a nagy nemzeti nap emlékének. És Szegeden, a legnagyobb magyar városban, még imádkozni sem szabad a haza vértanuiért? Haladunk a hazafias erényekben.

— **Vadász-sport.** A szegedi Nimród vadásztársaság ma tartott választmányi ülésében elhatározta, hogy a tápai örökföldeket (nem a tápai rétet!) a vadászati tilalom alól fölmenti és igy tagjainak mától kezdve ott is szabad a vadászat.

— **Lapunk** tegnapi és mai számában egy elbeszélést közlünk Sikor Margittól. Ez elbeszélés mutatványul szolgál az irónő „Apró cseprő történik“ czimen legközelebb megjelenő könyvéből. Sikor Margit neve az ujabb elbeszélő irodalomban előnyösen hangzik s jó szolgálatot teljesitünk akkor, midőn müvére fölhivjuk a közönség figyelmét. A könyv, melyhez Komócsy József irt szellemes előszavat, 12 elbeszélést és rajzot fog tartalmazni és deczemberben jelenik meg a könyvpiaczon Aigner Lajos kiadásában. Előfizetési ára két forint. Az előfizetési pénzek Aigner Lajos kiadóhivatalába küldendők Budapestre.

— **A torna-egylet napja.** Egy a farsangra bevezető mulatságot rendez a szegedi torna-egylet. Ezen mulatság napja deczember 8-ára tüzetett ki. Évenkint rendez a torna-egylet hasonló mulatságot, melynek eddig „ismerkedési estély“ volt a czime. Ezuttal két részből fog állani a mulatság. Az egyik házi verseny-tornászat lesz, mely az egylet reáliskolai helyiségében fog végbemenni. A másik része lesz a — bankett az ipartársulat házában.

— **A pénzügyminiszter és a fogyasztási adók.** Az a szerződés, melyet a város a kincstárral a fogyasztási adók megváltása ügyében kötött, a pénzügyminiszter tetszésével találkozott. Megelégedett a pénzügyigazgatóság erélyével, legalább ezt fejezi ki az, hogy a szerződést minden megjegyzés nélkül jóváhagyta. Eszerint véglegesen megkötöttnek tekinthető a szerződés 1886. évre föltétlenül, 1887. és 1888. évekre pedig föltételesen, vagyis fölmondási joggal s fizet a város a fogyasztási adók megváltásáért évenkint 130,000 frtot.

— **Az iskolaszék** ma délután Kovács Albert elnöklete alatt ülést tartott. Tanitó-választás volt napirenden, tehát az iskolaszék teljes számmal részt vett az ülésben. Az elhalt Mihálkovits helyére rókusi segédtanitónak megválasztatott Fráter Alajos. A legutóbb megválasztott két tanyai tanitót a közigazgatási bizottság, eltérve az eddigi szokástól, hogy a tanitó egy évi próbaév eltelése után erősittetett meg — állásaikban végleg megerősitette és a dijlevelet részükre kiadta.

— **A selyemkendő.** Csakhogy térdre nem bukott a rendőr előtt, ugy könyörgött hozzá, hogy ne hajtsa végig a piaczon, mert megöli magát szégyenében. Szégyene egy ilyen nyilványes tolvajnak, aki sátor mögé kerül s selyemkendőt lop! Az ilyennek nincs szégyene, megakar szökni a gazember, igy gondolkozik András s a rámáscsizmás suhanczot végig hajtja a téren, be a városházára. A legényke orrahegyéig lehuzta pörge kalapját, hogy a szemébe ne lásson senki, ő se lásson senkit. Mert ha megismernék, hogy ő, Perédi Andris, aki legszebben tánczol a makkos erdei tánczhelyen. Hát ott áll a kapitány előtt. Most beszéljen, ha van mentsége. Nem tagadhatja, hogy lopott, a sátor mögül az emberek közé tolongott s a keze egy virágos selyem kendőbe kapaszkodott s a kendőt megtalálták a zsebében. — Ez volt az! Mutatja föl a rendőr a szép kendőt. A tolvaj nagyon szégyenkezik, nem tud szólani. — Hát ha ugy restelled a lopást, mért tetted? A hirtelen elhatározás mozdulatával lép közelebb Perédi Andris: — Már ha az igazat kell mondani, hát nem volt pénzem, aztán megigértem ezt a kendőt. — Kinek igérted meg? Rózának. — Aztán lopni lehet ezért! Rivall rá a kapitány. A legény meghökken s mint aki most kivágni készül magát, olyan arczczal, mozdulattal s hangosan szól: — De becsületszóra igértem... — Ez már más — szól a kapitány derülten, akkor egy nap helyett kettőt kapsz.

— **Élet és halál között.** A szinház épitésénél a második izgalmas eset történt tegnap. Egy fiatal ácsmunkás, Szőrfi Ferencz a kétemeletnyi magas állványokról, az épülő zsinórpadlás falazatánál lebukott. Vége! Kiáltottak föl rémülten a munkások s szédülve néztek a mélységbe a lezuhant fiatal munkás után. A látvány megdöbbentőbb volt, mint képzelték. Szőrfi Ferencz az alsóbb állványok egyik kiágazó részén lábánál fogva csüngve maradt s minden pillanatban attól lehetett tartani, hogy lába kiszabadul s fejjel zuhan le a kőtörmelékre. Ez azonban szerencsére nem következett be. Segélyére mentek az élet és halál közt lebegő embernek s szerencsésen sikerült megmenteni. A megmentett munkás eszméletlen állapotából csakhamar magához tért, de miután jelentékenyebb sérülést szenvedett, haza kellett szállitani rókusra, hol Gräf orvos vette gyógykezelés alá.

— **Bejelentett uj lakó.** Tisztességes szülei voltak, nevelték, iskoláztatták s szédelgő, csaló lett belőle. Már 16 éves korában fogságban ült, s 22 éves koráig 4 évet töltött rabságban H. Adolf, akiről most ad a szegedi rendőrséghez hirt a munkácsi fegyház igazgatósága. Az elzüllött ifju a lejtőn egyre lejebb bukott, ujra lopott és csalt és ujabb 4 évi fegyházra itéltetett, melyet közelebb tölt ki a munkácsi fegyházban. A fegyház igazgatósága a szabályokhoz hiven bejelenti az uj lakót. A kiszabadult rabot mindig haza expediálják; H. Adolf is haza fog jönni kényszer-utlevéllel. A fegyház igazgatósága megjegyzi, hogy már azért is különös figyelmébe ajánlja az ifju embert a rendőrségnek, mert az a fogságban javulást nem mutatott.

— **Az uj gymnásium bokréta-ünnepe.** Az uj gymnasium és kegyesrendiház a Tisza-Lajos-körut és a Gizella-téren teljesen tető alatt áll s az épitésnek ezt a momentumát ma délután ünnepelték meg a szokásos bokréta-ünnepélylyel. Az ünnepély nem volt oly zajos, mint nagyobb épitkezéseknél szokott lenni, dikcziók nem hangzottak a tetőzetről s boros poharakat nem hajigált le a szónok a kövezetre, hanem az ünnepély mindössze annyiból állott; hogy az épitésre felügyelő bizottság elnöke, Tóth Mihály főmérnök a város részéről pénzbeli jutalmakat osztott ki a munkások között. A kiosztott jutalmak 200 frtra rugtak. A munkások lelkesedve éljeneztek s ezzel az ünnepély véget ért. A hatalmas épületen a munkálat jelenleg a belső boltozatokon folyik.

— **Mikor a gazda maga nyomoz.** A gazdák közt kezd lábra kapni az, hogy a tolvaj nyomozását nem bizzák a rendőrségre, hanem nyakukba veszik a világot és maguk nyomoznak. Nem egy rendőri talentum akad aztán küztük. A minap járt Szegeden egy pestmegyei gazdaember, a ki bejárta az egész alföldet két ellopott szép paripája után, végre meg is találta azokat 4 heti nyomozás után. Most ismét van egy ilyen eset a rendőrség előtt. Szöri Mihály felsőtanyai gazda birka-nyáját a mult esztendőben gyakran dézsmálták tolvajok. Már mintegy 15 drb birka veszett el, mikor a gazda maga látott a nyomozás után. Maga mellé vette két juhászát, Karácsonyi Dili Gergelyt és Biró Károlyt s nem nyugodott, mig rá nem jött a birkák nyomára. Ez csak most sikerült neki. A nyomok Szank községre vezettek, s itt Rozsnyai János juhász nyájában megtaláltak az ellopott birkák közül 4 darabot. Megtalálták a tolvajt is, Rozsnyai Jánost, a ki bevallotta a lopást s a káros gazdának kárpótlásul s hallgatás dijául még 8 darab birkát adott. De ezzel még nem elégedett meg a gazda. Hol vannak a többi birkák? Rozsnyai kivallotta, hogy eladott belőlük 2 darabot a majsai postamesternek. Megtalálták ezt a két darab jószágot is s Szöri Mihály uram most beállitotta a tolvajt a rendőrség elé, hogy már most büntessék meg.

Egyszerre szörnyü zürzavaros lármát hallok magam körül mindenfelől. Lódobaj, kutyaugatás, dörgő hangok:

— Elibe, elibe! Löjjétek le a lovakat! Hajrá!

Észrevették a szökésemet. Az egész társaság lóháton jött üldözésemre. Alig telt bele néhány másodpercz, a házigazda a gróffal és báróval a kocsim előtt poroszkált. Mind a három kezében fölvont pisztoly volt, miket nekem szegeztek.

— Add meg magad! dörgé a házigazda, — különben lövünk.

Mit volt, mit tennem, persze, hogy megadtam magam. Megfordittattam a kocsit, mentünk visszafelé. Az ittas lovasok nagy diadal-rivalgással kisértek.

Mikor hazaértünk, a házigazda ünnepélyesen kijelenté, hogy e percztől fogva fogoly vagyok, akit azonnal rögtönitélő biróság elé állitanak.

Négy puskás ember közre kapott és bevittek az ivó szobába.

A törvényszék szabályosan megalakult. Elnök volt a házigazda, tagjai az összes jelenvolt vendégség. A gróf volt a vádló, a védő pedig a báró.

Nem tudom már, mi mindent beszélt össze-vissza a két jeles jogtudós; arra emlékszem hogy a gróf félóráig beszélt, a báró pedig egy óráig. Abban azonban mindketten megegyeztek, hogy a büntény, a mit elkövettem, t. i. a szökés, hallatlan és példásan megbüntetendő cselekmény.

Végül az elnök szavazást rendelt el. Golyókkal szavaztak. Egyenkint dobták be a törvényszék tagjai a golyókat egy urnául szolgáló borhütőbe.

Valamennyi fekete golyót dobott be.

Az elnök fölkelt, ünnepélyes testállást iparkodott elfoglalni — ami azonban a nagymérvü ingadozásnak miatta sehogy sem akart sikerülni — és igy szólt:

— Halál!

No, arra magam is kiváncsi voltam, mi történik velem. Egy kicsit bizsergett is a hátam, mert nem lehetett tudni, mit csinál ennyi berugott ember bolondjában.

A házigazda elém állott.

— Vádlott, vesse le a nadrágját, — szólt parancsoló hangon.

— Mi az ördögnek vessem le a nadrágomat? — hüledeztem én.

A házigazda az előbbihez hasonló ünnepélyességgel ismétlé szavait. Én persze nem egyeztem bele.

Az elnök kezébe vett egy pisztolyt s mellemnek szegzé.

— Veti? Nem veti? rivallá.

Nem tehettem egyebet. Egy ideig vonakodtam, de végül nagy busan még is csak levetettem a nadrágot.

Ekkor aztán kisült, mért kellett nekem levetni a ruházatomnak ezt a kiegészitő részét.

A nadrágot kivitték az udvarra és kifeszitették két fa ága közt. A társaság hat erősen ingadozó tagja sorba állott, puskáikat arczukhoz emelve s a nadrágra czélozva.

Most aztán olyan hallatlan komikus jelenet következett, melyet szomoru helyzetem daczára sem állhattam meg oldalt szétvető kaczagás nélkül.

Három ur az elnök elé lépett, mélyen meghajlott előtte s a szónok meghatott hangon igy szólt:

— Esedezünk nagyságodtól a deliquens számára kegyelmet.

— Nincs kegyelem, — szólt az elnök zordon hangon, ketté törve egy fekete pipaszárat, ami a vesztő-pálczát helyettesité.

Mindezt a legnagyobb komolysággal cselekedte a társaság.

Az elnök végszavára a vendégek egyike tüzet parancsolt és a másik pillanatban hat puska sörétje lyuggatá át a szerencsétlen nadrágot.

— A megsértett társadalmi rendnek elég van téve, — szólt az elnök.

Ezzel a társaság betódult a szobába s engem is közrevéve, folytatta tovább a czéczót. Hanem, hogy mi történt tovább, arra legjobb akaratom mellett sem emlékszem, csakhogy egy puha ágyban ébredtem föl.

A meglehetős tágas teremben csupa ágy állott, de egyikben sem feküdt senki. Világosság ömlött be az ablakon, amiből azt következtethettem, hogy nappal van. Kisompolyogtam az ajtóba, orientálandó magamat a helyzetről. Az ajtó fölé egy négyszögletes tábla volt kiakasztva, rajta e szóval:

„Kórház.“

Az ivószobából szilaj dana hangzott czigány muzsikával. Keritettek czigányt is. No csak ez kellett még nekem.

A paplanba burkolózva kimentem az istállóba és befogattam. Miután nadrágom nem volt, fölhuztam a kocsisom bugyogóját. Hogy pedig ujra meg ne csipjenek, előrelátásból a kocsit előre küldtem a faluba, magam pedig egy gyaloguton osontam utána. Ilyen praktikával aztán szerencsésen kijutottam Bácskából.

... No, hanem ha még egyszer Bácskába visz a sorsom, előbb megkészitem a végrendeletemet. Ezenkivül pedig okvetlen ahoz az életunt filozófushoz szállok, aki a város végében lakik.

Ámbár attól tartok, hogy ez is azzal fog fogadni, hogy kezembe nyom egy nagy talpatlan bácskai poharat.

Tánczvigalom az Európában.

Sikerölt tánczvigalom folyik esti 9 óra óta az Európa nagytermében. Kereskedő-ifjakból alakult rendezőség tartja a vigalmat, minőt a mult évben is többet rendeztek. A kis társaság fesztelenül kedélyesen mulat s tánczol egyre Erdélyi Náczi zenéje mellett.

Tudósitónk a vig társaságból a következőket jegyezte föl:

Asszonyok: Pálfi Lipótné, özv. Hubertné, Holtzer Jakabné, Kőhegyi Mórné, Krausz Albertné, Kecskemétiné, Mitzkyné, Krausz Benőné, Kóhn Morné és Freuderné urnők.

Leányok: Krausz Helén, Bak Hermin, Mogán Róza, Krausz Helén, Holtzer Flóra, Szende Gizella, Kohn Regina Pollák Zseni kisasszonyok.

Mese a csalódásról.

Ha olyan arczot látok, mint az öné szép Mája, érzem: tudok még az ártatlansággal beszélni. Kérdezzen tehát.

— Mondja: mi a legédesebb?

— Bohó gyermek, hogy fénylik az ön szeme!

— Nos, mondja!

— Az első szerelem zamatja.

Ha olyan mosolyt látok, mint ez, amelyik itt csókolózik az ön piros ajkának vérével, érzem: tudnék még egyszer szeretni. Kérdezzen tovább.

— Mondja: mi a legkeserübb?

— Ah, angyalom, mintha érezné, olyan bánat keveredik arczának hamvára.

— Ugyan mondja már!

— Az utolsó szerelem csalódása.

Ha olyan gyémántokat látok, mint ezek, melyek sötét szemének tüzében megolvadva végig öntözik arczának virágát, érzem: tudnék még hinni...

— Mondja, szép gyermekem, miért tapsol ön most? Valami bolondot mondtam talán?

— Ah, nem, nem! Hanem más, más...

— Mi az, az a nagy, nagy rejtély?

— Találja ki!

— Könnyen... Az, hogy az első kérdésre illetéktelenül válaszoltam. Mert hiszen azt ön érzi...

— A második kérdésre még inkább hallgatnia kellett volna, mert a válasz ugy-e fájt? Hiszen azt meg ön érzi...

— Nem, kedves leány, csak egy mesét tudok a csalódásról.

— Ugyan mondja el azt a mesét!

Az ártatlan Mája mellém ül, rám függeszti sötét szemét s igy mondom el az első szerelem lángjánál az utolsó szerelem csalódásának meséjét.

. . . . . .

Ahol mindig van napsugár, ahol éjjel soha sincsen, az egy nagy, nagy rengeteg erdő. Ide van ültetve a föld minden füje, fája, virága, itt van a fészke minden madárnak, be van festve a szinek minden pompájával, a lombok között örök-szivárvány játszik, minden falevélen, füszálon aranyos pillangó.

Ezt az erdőt, ahol madár és harangvirág végnélküli konczertet tartanak, ugy hivják ott a bübájok országában, hogy — Ifuság. Égbe hallik a rengeteg beszéde, ami csupa kaczagás, csupa dal...

Nincsen a kaczagó rengetegnek ösvénye s élt egyszer itt egy vad fiu. Ivornak hivták. Szilajabb volt, mint a szél, merész, mint a sas, ott bujkált a rengetegben vadul, villogó szemekkel. Ivor különös ifju volt. Olyan barna az arcza, mint a föld, fénylő, fekete a haja, mely homlokára omlott. Kinyitotta két barna kezét s teleszedte ujjait ezerszinü virággal; féktelen volt, megdöngette a százéves bükköt, fölkuszott lecsüngő ágára, ringatta magát a falevelek közt. A szivárvány, mely ott játszott a lombok alatt, körülragyogta a vad fiut, aki elfáradva hullott le a hintáról a liliom-ágyra. Elaludt, a csengetyü-virág játszott édes melódiát álmához s egy sas szárnyverése felkölti őt.

Különös álma lehetett Ivornak. Nagyobb tüz lángol a szemében, izmai kidagadtak, meztelen barna melle zihálva emelkedik. A falevélről ráhullott a harmat, mellén, homlokán ott gyöngyöznek a csöppjei s Ivor mind a két kezével a szivéhez kap. Soha se dobogott még ez igy! Az az álom! S a láz, az ismeretlen érzelem, az édes sejtés, az égő vér önkénytelen született vágyának láza üldözni kezdte a vad fiut.

Ezután szakadatlanul kutatott a rengetegben Nem tudta, mit. Bebujt a bükkös odvába: hátha ott van rejtve, akit keres, fölkuszott a jegenyére, ott se volt, sehol se volt. Beszélhetett hozzá a fülemüle, a kakukk, azt mondta nekik: nem érek rá üres beszélgetésre s unta a harangvirág konczertjét...

Megtörténik, ami még nem: a szivárvány a rengeteg fölé emelkedik s éj borul a lombok alá. Eddig még nem hallott dal zendül föl az árnyban s Ivor megdöbbenve követi a hangot.

Az égő rózsák ágyából kiszökken egy tündér, kék felhő ruhában, karját kitárja s lerázza felhőruháját. (Oh a szemérmetlen!)

Ivor odaomlik eléje s a virág közé rejté szemét.

— Kedves fiu, tudom, hogy engem kerestél oly lázzal, közeledj...

A tündér szava volt, szebb, mint a fülemile, szebb, mint a harang-virág dala.

A vad fiu oda kuszott a tündér lábaihoz s csoda, hogy a láztól szólni tudott.

— Ki vagy te bübájos tündér?

A tündér kinevette a fiut.

— Te bohó, én vagyok a G y ö n y ö r ü s é g! Jer velem!

Ivor beleomlott a tündér karjába, a szivárvány leszállt s ismét a fényes világ borult a lombok közé.

Nem az a fiu Ivor, a ki volt. Ugyan nevetett rajta a fülemile. Sápadt az arcza s könnyezik. Könnyezik? Mi történt? A vér-rózsák kipletykázták:

— Szeretője volt a Gyönyörüség s egy napon kitette ide félholtan a mi ágyunkra.

Ivor daczczal veti föl a fejét a gunyolódásra s a mint elfordul a vérrózsáktól, hirtelen ujra árny lopózik a lombok alá.

A sárga rózsák ágyából kiröppen egy tündér vad, szilaj, lebontott haju tündér, sárga habruhában, aranykehely a kezében s int, mosolyogva int Ivornak.

— Jó fiu, tudom, hogy engem kutatsz, jer, jer...

Ivor eszeveszetten fut a sárga tündér után.

— Ki vagy csodás lény?

— A K ö n n y e l m ü s é g.

Szilaj tobzódástól zeng a rengeteg. Őrületes tánczot jár Ivor a sárga tündérrel, kivette a kelyhet a kezéből s mind kiitta annak habzó nedvét. A mámor utja szédületes magassághoz vezetett. A tündér előbbre-előbbre lejtett, az ifju utána...

— Csak egy csöppet még!

Fuldokol Ivor mámorában.

— Ha még egy lépést teszel.

Kaczag a sárga tündér az örvény fölött.

S Ivor emeli a lábát, hogy belebukjék az örvénybe, de egy érintés jött valahonnét s Ivor visszarogyott az örvény szélén.

A szivárvány leszállt s ujra fény fogadta Ivor ébredését.

Megszánta őt a közelben lakó tündér. Kiszállt levendula-ágyából zöld habruhájában.

— Eltévedt fiu, jer, jer, az én utamon...

— Ki vagy, te jóságos alak?

— A R e m é n y s é g!

A szelid tündér karon fogta betegét, keresztül vezette a gyógyfüvek ágyán s mikor álmából fölébredt, igy szólt hozzá:

— Én tudom, mi gyógyit meg téged szegény fiu. Arra menj s keresd az üdvösség füvét.

Arra! Be a rengetegbe, ujra oda s elindult Ivor a reménység utján, hogy majd meglelje az üdvösség füvét. Nem az a vad fiu volt ő már. Eltudott merengeni a harangvirág és a fülemile énekén. Oh nehéz, fájdalmas ut volt ez neki még is. Hihetetlenkedni kezdett a reménység szaván.

Panaszkodni akart épen, midőn föltünt a rozmarin pompázó ágya és kibontakozott belőle egy bübájos tündér fehér habruhában, büvös mosolylyal ajkán.

Végtelen édes érzelem fogta el Ivor szivét s megigézve hallgatta a tündér szavát:

— Ivor, Ivor, vártalak, engem kerestél kedvesem, jer!

— Ki vagy te, igéző alak?

— A z Ü d v ö s s é g!

Ivor letérdelt a tündér elé.

— Kérlek, imádott lény, adj nekem az üdvösség füvéből!

A tündér mosolyogva borult rája s megcsókolta homlokát.

— Adok, mert szeretlek.

Az ifjunak reszketett a lelke.

— Szeretsz? No, hát akkor adjál!

A tündér ujjaival végig simitotta Ivor izzó homlokát s nevetett:

— Ohó, kedvesem, várjunk. Szeretlek, adok ebből a füből, de két föltétel alatt.

Ivor megdöbben. Szeret? Föltételhez köti azt a füvet! Oh, ez fájdalmasan esik, de fölkiált:

— Szólj, megteszem!

A tündér az ég felé mutat.

— Tudod-e, ki lakik ott?

A rengeteg vad fia kerekre nyitotta szemét s tagadólag rázta a fejét.

A tündér ismét szól:

— Tudsz-e imádkozni?

A rengeteg vad fia megrázkodik s ujra tagadólag int.

A tündér folytatja:

— Tanulj meg imádkozni!

A szivárvány fölemelkedik, sötétség borul alá, a lombok szétnyilnak, előtünik az ég, a messze, magas felhő kárpitja szétbontakozik s a kékségben előrezeg egy óriás vérvörös — kereszt.

A vad fiu térdre omlik előtte... s imádkozik.

Egy fehér galamb szállt ki a rengetegből föl, föl, fölfelé...

Ivor kitörli a könnyet a szeméből s a tündérhez fordul:

— Kedvesem, most már adjál az üdvösség füvéből.

— Hát a második föltétel? Cseng a tündér szava.

— Mi az?

— Légy előbb — király!

Majd leroskadt Ivor, mintha a szivét mérgezte volna meg ez a szó, de hamar a tündéren volt a sor, hogy bámuljon. Ivor megrázkodott s ott állt a hajdani vad fiu. Kigyult az arcza, szilajan vetette föl fejét, hajfürtjei homlokához verődtek s fölkiáltott, hogy csak ugy kaczagott a hangja:

— Tündér-kisasszony, már ez a föltétel is teljesitve van!

— Hogy-hogy Ivor? Elámulva kérdi ezt a tündér.

— Hát ugy, hogy én már régen király vagyok!

S oda mutatott a rengeteg mélyébe:

— Ott van az én királyságom!

A vad fiu ezután elkezdett futni, nem hallotta, mit kiált utána a tündér, csak futott, mig egyszer összerogyott...

A csalódás haldokló betegét körülvették a csalogányok s bübájos nyelven vigasztalták, szomoru dalt csilingelt a csengetyüvirág s e közben a narczis-ágyából lábujjhegyen kiszállt egy tündér s ápolni kezdte a beteget.

— Reám van szükséged boldogtalan fiu. S simitgatá halvány arczát.

— Ki vagy te szerető lélek?

— A L e m o n d á s!

— Érzem, enyhülök! Susogta Ivor lázzal, s belekapaszkodott a jóságos tündér nyakába. Megpróbált járni, sikerült, s amint ment-mendegéltsajgó szivvel, hát egyszer odaért a tulipán-ágyhoz, s amint fölszállt a szivárvány s homály terjengett szerteszét, uj tündér simult a fáradt ifju mellé, sötét ruhában, duzzadó ajkakkal, résztvevő tekintettel.

A szivhez egy se tudott igy beszélni:

— Ifju barátom, jer csak hozzám, tölts velem egy éjszakát!

— Egy éjszakát veled?

— Igen.

— Ki vagy te gyászos szépség?

— A M e g n y u g v á s.

Ivor a tündér ölébe hajtá fejét s elszenderült.

Mosolyogva ébredt Ivor s könyörgő szóra fakadt:

— Szép tündérem, óh engedj örökre öled ben pihenni!

A tündér fölkaczagott:

— Nem lehet barátom. Tovább kell menned. Keresd föl a F e l e d é s t!

Ivor elindult... keresi... keresi...

Fidet.

Csarnok.

Mert rabolni kellett.

Irta: **Sikor Margit.**

(Vége.)

Soha, soha!

Nem engedi a másiknak azt az édes elégtételt, hogy ez visszaadja a régi kölcsönt és mosolyoghasson az ő zavarán. Nem! még nincs minden elveszve!!

Esze-veszetten rohant fel a kifosztogatott várba. Mit vigyen, mit raboljon?

Óriási rendetlenség volt mindenfelül, minden perczben megbotlott valami drága foszlányban a láb; alig lehetett járni az össze-vissza hányt rendetlenségben. Mit vigyen?

Bizony, már jócskán elkésett! de még sem!

Az egyik terem közepén ott hevert nagy halomban valami puha jószág. Poros lábak összerugdosták már, de még is sokat ért az.

Egy óriási, pompás szőnyeg volt az nehéz selyem béléssel. Ilyen csodaszép darabot ő még nem is látott. Arasznyi magas füszálakból állott az egész, de minden szála csillogó selyem, puha bársony volt. Virágok is voltak benne elszórva. Ugy mosolyogtak, viritottak ki a puha füvek közül, mintha csak éltek volna; még illatuk is volt. Hanem okosabbak voltak, mint az igazi virágok, mert ha rájuk taposott is az ember, nem hullatták el viruló szirmaikat, s nem maradt haldokolva, lehajolva kis fejük, hanem ruganyosan felpattant az ismét magától!

A mi vitézünk álmélkodva nézegette ezt a csodálatos tüneményt. Milyen mesteri munka ez az egész! És milyen kéjes elpuhult, gyönyörteli érzés lepi meg az embert, ha rálép. Huh! szinte megborsódzik háta a jól eső kéjtől.

Bolondok a kik ezt itt hagyták. Mindenféle apróságok után kapkodtak, és ezt a legértékesebbet itt hagyták heverni, sőt talán jól össze is rugdalták!

Szerelmesen simogatta azt a büvös szőnyeget. Hogyan fog majd ennek Mariska örülni! Milyen boldogan fogja ezt neki megköszönni! Az a „másik“ elmehet majd az ajándékjával: rá se fognak hederiteni. De ez, ez a szőnyeg!...

Azok az apró kis piskota lábak hogyan bele fognak süppedni ebbe a puha, bársonyos pázsitba; ezek a karcsu, hajlongó virágok milyen hódolatteljesen fognak hajladozni az ő könnyü léptei alatt; azt fogják hinni, hogy egy királykisasszonyt hordoznak!

Boldog virágok! boldog füvek! boldog szőnyeg!

Elragadtatásában hevesen fölemelte az óriási szőnyeget, de alig birta czipelni.

Homlokára kiültek a megerőltetés izzasztó csöppjei; de nem tesz semmit! Honvéd létére még egy rongyos szőnyeggel se tudna elbánni? Jó is volna!

Leczepelte nagy keservesen, de nem mutatta, hogy milyen nehéz, sőt inkább hetyke arczot csinált, melyről mindenki leolvashatta, hogy ez neki csak gyerekjáték.

Feldobta magát paripájára, nyakára keritette az óriási szőnyeget, mely őt lovastul betakarta, és diadalmas vágtatással rontott el a küzdés teréről.

Észre sem vette, hogy mikor elvágtatott a busuló honvéd mellett, annak halavány ajkszegleteibe valami sajátságos mosolygás árnyéka huzta be magát. Az irigységé, vagy a szánalomé?... Ki tudná megmondani?

Csakhogy az utána nézett, mig a nagy por be nem vonta végkép a száguldó lovas izzadó alakját.

Talán csodálkozott magában csendesen azon a nagy vértanuságon, amelyre az szánja rá magát, ki ily rettentő hőségben, igy becsomagolva, mint valami mumia, neki száguld a forró világnak.

No de ki tudja, ő nem tett volna-e még bolondabbat is azért a kis leányért, aki ugy elkeseritette?!...

Nagyot sóhajtott, és busuló arczáról elszökött az előbbi halavány mosoly, mely olyan szintelen, beteg vott, mint a haldokló szava.

De a mi vitézünk vágtatott tovább tüskön-bokron keresztül; hősiesen legyőzött minden akadályt, ami utjába került. A széles árkot ugy keresztül ugratta, mintha az ott se lett volna.

Félórai rettentő nyargalás után megállt. Paripájáról folyt a tajték, róla patakként ömlött az izzadtság; az az átkozott szőnyeg meg ugy ráterpeszkedett óriási sulyával az ő vállaira, hátára, nyakára, hogy meg se birt töle mozdulni.

Ez a nap olyan kétségbeejtő hévvel sütött, mintha czigánypecsenyét akarna perzselni az ő husából, rohanásának a czélja meg olyan messze távolságból integet feléje, hogy oda talán el se tud érni soha evvel az ujmódi virágerdővel a hátáu.

Boszankodásában, elkeseredésében már-már szitkozódni kezdett volna, ha egyszerre eszébe nem jut, hogy voltakégen kiért is történik ez a martiromság? És szerelmes gondolataira arcza kiderült, homlokán elsimult a felleg, és szomjas epedéssel gondolt az „angyalra.“ Megsarkantyuzta ismét lovát s friss erővel és kedvvel indult a nagy utnak.

Haj! de a nap csak rátüzött rettentő hevével, és kisérgette folytonosan égető melegével. Talán azt a nagy zölt szőnyeget a hátán valóságos erdőnek, mezőnek nézte, s szerelmes sugarával ki akarta fakasztani a bársony bimbócskák kelyheit...

Rettenetes ez a hőség, rettenetes!!

Ugy érezte a mi hősünk, mintha a füvek selyem szálai megizmosodnának, meg növekednének s valóságos jegenyeszálakká válnának, melyek mélységes, nehéz gyökereket eresztenének az ő hátába, s rátámaszkodnának iszonyu terhükkel, mintha minden szál virág egy-egy bokorrá terpeszkednék s illatos fejével odateküdnék az ő nyakára forró gőzt lehelve; s mintha az a megelevenült szőnyeg-erdő csuszkálna mozogna, bizseregve a hátán és hatalmas erővel huzná őt a föld felé...:

Szemei kápráztak, feje zugott. Egymásra szoritotta ajkait, ne hogy mérgében valami olyat mondjon, amit megbánhatna; és csak nyargalt tovább... tovább...

De lassankint már kiállhatatlanná vált az a mozgó erdőség. A fü között csirpelni kezdett a tücsök, kiáltani a kakukk, fütyülni a rigó. Vörös képü majmok ugrálgattak a jegenyéken s előrehajoltak, hogy vigyorogva nézzenek az arczába, s gunyosan vihogjanak: „Viszel minket, viszel minket!“ Aztán még valami vizesés is támadt a fák között, és forró gyöngyökkel öntötte végig az ő hátát, nyakát, mellét. Még a haja szálai is ilyen meleg gyöngyöket izzadtak, és homlokára széles szallagokat rajzolva, az orra felé igyekeztek melynek csúcsán megállapodva, rezegtek, csiklandeztak, bosszantottak.

— No várj kutya! várj! azt hiszed, bolond leszek? kiáltott föl hősünk dühösen, s megállitotta kifáradt lovát. Hatalmas erővel megmarkolta a nagy szőnyeget és ugy sujtotta a porba, hogy a tópartján sütkérező békák riadva futottak szét.

— Ne! Fogj magadnak más bolondot, ne engem adta rongya!

És megkönynyült sóhajjal dobta föl magát az izzadtságban fürdő paripára. Soha ilyen könnyünek, nyugodtnak, elégedettnek nem érezte magát. Mintha előbb

a félvilágot vállán czipelte volna, minden bünével, nyomoruságaival, terhével együtt, s mintha most egyszerre lerázta volna magáról e föladatot, s bepillanthatna a fényes menyországba; olyan vig, jó kedvü gondtalanság fogta el egyszerre szivét, lelkét.

Vizes arczát megtörülte és göndör fürtös fejét boldogan rázta meg a tiszta levegőben, aztán diadalmas arczczal sarkantyuzta meg lovát és az repült vele szilajon, mintha maga is eszeveszett örömöt érezne afölött, hogy megszabadult a drága zsákmánytól. És aztán vissza se mert többé nézni a száguldó lovas, hátha utóbb megelevenedik, utána fut az a szőnyeg?!... s csak vágtatott szilajon tovább... tovább...

Legujabb.

Országgyülés.

A képviselőház.

Nov. 28.

Mindjárt az ülés elején, **Dárday** előadó beadta a közigazgatási bizottság jelentését az öt éves mandatumra vonatkozó törvényjavaslat iránt, Szederkényi ezt az osztályokhoz kivánta utasitani, mit a ház nem fogadott el. A két bizottság egy-egy tagjára történt szavazás után a közjegyzői törvényjavaslat fogadtatott el harmadik fölolvasásban. Következett aztán a kérvények tárgyalása s ezek között különösen 24 törvényhatóság abbeli kérvényei keltettek hosszabb vitát, melyek a katonai szükségletek beszerzésénél önálló centralizatio megszüntetésére vonatkoznak. Hozzá szóltak **Olay** Lajos, **Thaly**, Csanády, **Zay**, két izben **Fejérváry** honvédelmi miniszter és **Hegedüs** Sándor.

A ház elfogadta a kérvényi bizottság határozati javaslatát, mely szerint „ezen fontos kérvények lehető figyelembevétel végett kiadatnak a honvédelmi miniszternek".

A kérvények tárgyalását az interpellácziók miatt félbe kellett szakitani. **Szapáry** gróf pénzügyminiszter telelt Szalay Imre és **Olay** Szilárd interpellácziójára s a ház mindkét választ tudomásul vette.

Végül **Csuzi** Pál a hadmentességi adó **Olay** Szilárd a jövő évi budget és **Szederkényi** a mátrai vasut iránt adták elő interpellácziókat.

—

A szerb-bolgár háboru.

— nov. 28.

Tegnap Pirot környékén egész nap heves harczok folytak s a szerbek további visszavonulásával végződtek. Pirot városa már a bolgárok kezében van. Ezt jelentik Szófiából. Londonon át viszont az a hir érkezik, hogy Szerbia és Bulgária közt a fegyverszünet megköttetett.

Mai távirataink a következők:

A bolgárok Szerbiában.

Szófia, nov. 28. (Egy órakor éjjel.) A táborból, Pirottól három kilométernyire, tegnapi kelettel a következőket jelentik: Noha a várost a bolgár hadsereg zöme nem szállotta meg, mégis a bolgárok birtokában van. A szerb hadsereg a nisi országuton Ak-Palanka irányában, több, mint 12 kilométernyire szorittatott vissza. Ma a csata egy 10—12 kilométer vonalban kezdődött meg. A szerbek a bolgárok élénk fegyver- és ágyutüzelése elől visszavonultak. Tizenegy órától egyig a harcz ezen az oldalon igen élénk volt. Heves csata fejlődött ki a fensikon, melyet a szerbek kompakt tömegben védelmeztek. Egy pillanatra a bolgároknak vissza kellett vonulniok, de nemsokára ujra megkezdték a támadást, még pedig sikerrel. Egy szerb üteg ágyu három óráig heves tüzelést intézett a két bolgár üteg ellen, melyek a várostól balra néhány kilométernyire voltak fölállitva. A bolgárok folytatták az előnyomulást.

A szerbek a város közvetlen közelében, egy fölötte uralkodó dombon foglaltak állást, melyről esak alkonyat felé távoztak. **Véres harcz fejlődött ki ott. A szerbek végre távoztak e hadállásból, kényszeritve arra a sikon jobbról fölállitott két bolgár üteg ágyu hosszas és nagyon rendesen tartott tüzelése és a bolgár gyalogság fölöttébb élénk támadása által.**

A hadállás a Belgrádba és Viddinbe vivő országut fölött uralkodik. A fejedelem csak holnap vonul Pirotba és az éjet Ayanena faluban tölti, mely Pirotból 3 kilométernyire fekszik.

Szófia, nov. 28. (3 óra reggel.) A táborból, Pirot előtt, nov. 27-én 3 órai kelettel a következő tudósitás érkezett: A csata 7 órakor reggel kezdődött. Négy szerb osztály vett részt a csatában.

A bolgárok haderőik legnagyobb részét rendelték a csatasorba. **Élénk ágyuzás után a szerbek kiüritették a Pirottól balra fekvő hadállásekat**; a jobbról levő állásokban a csata folyvást tart.

A középponton a bolgárok tüzeltek a szerb űtegre. E pillanatban **a bolgár hadsereg sok tért nyer Nis irányában. A városban robbanás történt. Nem tudni, vajjon valamely lőszerraktár, vagy dinamit-akna robbant e föl. Ma ujra robbanás volt. Attól tartanak, hogy a város alá van aknázva.**

Belgrád, nov. 28. Tegnap Pirotnál reggel 7 órától délután 3 óráig folyt a harcz; a 7. ezred, a tegnapelőtt föladott positiókat tegnap szuronyrohammal visszavette, de miután a bolgárok megszállva tartották a magaslatokat, **Pirotot ismét föl kellet adni.** A csapatok a tegnapi positiókat foglalják el. Valics őrnagy és Tausanovics hadnagy megsebesültek. Száz bolgár foglyul ejtetett.

Belgrád, nov. 28. Lesjanin tábornok jelenti ide, hogy a **bolgárok kirohanását visszaverte, nagy veszteségeket okozott neklk és sok foglyot ejtett.**

Petrovich hadügyminiszter, ki eddig a vezérkar főnöke volt visszajött ide, és Topalovics ezredes neveztetett ki a vezérkar főnökévé. A kruseváczi dandár második tartaléka Ak-Palankába érkezett.

A vezérkar Ak-Palankában van.

Horvatovics tábornok pétevári szerb követ, utban van hazafelé. Három önkénytes zászlóalj szerveztetik, melyeket Ljubibratics és Jovánovics Jovan vezetnek.

Nyilttér.

Niedzwiedz bei Mszana Dolna aug. 14. 1885.

Schaumann Gyula gyógysz. urnak Stockerau.

Vagyok bátor 20 doboz gyomorsónak — mely nekem igen jót tesz — azonnali beküldésére fölkérni.

Kempner J., lelkész.

Kapható a készitő tartományi gyógyszerésznél Stockerauban és az osztr. magy. monarchia minden gyógyszertárában.

Egy doboz ára 75 kr.

Legkevesebb 2 dobozzal küldetik utánvét mellett.

Szegeden egyedül a **Hungária** szállodában kapható naponta **friss, kitünő**

pilseni sör.

Számos látogatást kér

Juránovics Ferencz.

Ma, vasárnap

A PRÓFÉTA

étterében

Onódy Kálmán zenekara játszik

MATTONI-FÉLE

GIESSHÜBLER

legtisztább gyönyös

SAVANYU-KÚT

legjobb asztali- és üdítő ital,

kitünő hatásunak bizonyult köhögésnél, gégebajoknál, gyomor- és hólyaghurutnál.

Mattoni Henrik, Karlsbad és Budapest.

Főszerkesztő: **ENYEDI LUKÁCS.**

Felelős szerkesztő: **KULINYI ZSIGMOND.**

6786/885. tk. sz. 959—1—1

Árverési hirdetményi kivonat.

A szegedi kir. törvényszék mint telekkönyvi hatóság közhirré teszi, hogy Regdon István s Rózsa Anasztázia végrehajtatónak **Tóth József** végrehajtást szenvedő elleni 150 frt tőkekövetelés és járulékai iránti végrehajtási ügyében a szegedi kir. törvényszék területén levő III. délibáb-utczában fekvő, a szegedi 4316. sz. tjkben + 2757 hrsz. a. jegyzett 164 □ öles telkü házra o. é. 1100 frt — a + 12349 hrsz. a. $1^{90}/_{1600}$ h. tóth-hegyi szőlőnek felére 244 frt, — a szegedi 23553 sztjkvben + 12336 hrsz. 1238 □ öles tóth-hegyi szőlőnek Tóth Józsefet illető felére168 frt, — s a szegedi 17027 sztjkvben + 6281 hrsz. a. jegyzett 505 □ öles egész ballagitói szőlőre o. é. 140 frtban az árverést elrendelte és hogy a fennebb megjelölt ingatlanok az 1885. évi **deczember hó 19-ik** napján délelőtti 9 órakor a szegedi kir. törvényszék helyiségében megtartandó nyilvános árverésen a megállapitott kikiáltási áron alul is eladatni fognak.

Árverezni szándékozók tartoznak az ingatlanok becsárának 10%-át készpénzben, vagy az 1881. LX. t. cz. 42. §-ában jelzett árfolyammal számitott és az 1881. évi november hó 1-én 3333. sz. a. kelt igazságügyminiszteri rendelet 8. §-ában kijelölt óvadék-képes értékpapirban a kiküldött kezéhez letenni, avagy az 1881. LX. t. cz. 170. §-a értelmében a bánatpénznek a biróságnál előleges elhelyezéséről kiállitott szabályszerü elismervényt átszolgáltatni.

Kelt Szegeden, 1885. évi október hó 13-ik napján.

A szegedi kir. törvényszék mint telekkönyvi hatóság.

Chilkó, jegyző. **Muskó**, elnök.

1074/885. sz. 962—1—1

Árverési hirdetmény.

Alólirt kiküldött végrehajtó az 1881. évi LX. t. cz. 102. §-a értelmében ezennel közhirré teszi, hogy a szegedi kir. járásbiróság 20640/885. sz. végzése által Timpauer Sándor végrehajtató javára **Vagner Márton** ellen 600 frt tőke, ennek 1885. évi okt. hó 21-ik napjától számitandó 6% kamatai és eddig összesen 45 frt 65 kr. perköltség követelés erejéig elrendelt biztositási és kielégitési végrehajtás alkalmával birói ag lefoglalt, és nem igényelt bolti czikkek, füszerek, bőrök, stb.-ből álló ingóságok nyilvános árverés utján eladatnak.

Mely árverésnek a 21036/885. sz. kiküldést rendelő végzés folytán a helyszinén, vagyis Szegeden, szabadkai-sugárut 33. szám alp. lakásán leendő eszközlésére 1885. évi **deczember hó 9-ik** napjának délelőtt $^1/_2$10 órája határidőül kitüzetik és ahhoz a venni szándékozók ezennel oly megjegyzéssel hivatnak meg, hogy az érintett ingóságok ezen árverésen, az 1881. évi LX. t. cz. 107. §-a értelmében a legtöbbet igérőnek becsáron alul is eladatni fognak.

Az elárverezendő ingóságok vételára az 1881. évi LX. t. cz. 108. §-ában megállapitott feltételek szerint lesz kifizetendő.

Kelt Szegeden, 1885. évi november hó 27-ik napján.

Takács Károly,
kir. birósági végrehajtó.

Az öntapasztalás a legjobb! A ki a felett van kétségben, hogy a **csúzos bántalmak**, vagy a **fájdalmas köszvény** ellen minő szert használjon, az vegyen 40 kr. egy üveg valódi

Pain-Expellert

horgonnyal.

Tizenhét évi tapasztalás és számtalan siker kezeskedik a felől, hogy a 40 kr. nem hiába való kiadás. Kapható a legtöbb gyógyszertárban*. Fő-raktár: Gyógyszertár az arany oroszlánhoz, Prága, Altstadt.

Mária-czelli

GYOMOR-CSEPPEK

jeles hatásu gyógyszer a gyomor minden bántalmai ellen,

és felülmulhatlan az **étvágy-hiány, gyomorgyengeség, roszszagu lehelet, szelek, savanyu felbüfögés, kólika, gyomorhurut, gyomorégés, hugyköképződés, tulságos nyálkaképződés, sárgaság, undor és hányás, főfájás** (ha az a gyomorból ered) **gyomorgörcs székszorulat, a gyomornak tulterheltsége étel és ital által, giliszta, lép- és máj-betegség, aranyeres bántalmak ellen.**

Egy üvegcse használati utasitással együtt 35 kr.

Kapható Szegeden:

Barcsai Károly, Károlyi Kálmán, Dorosmán Karcsai Károly ur gyógysz.,

valamint az osztrák magyar-birodalom minden nagyobb gyógyszertárában és kereskedésében

Központi szétküldési raktár nagyban és kicsinyben 437—*—64

BRADY KÁROLY.

„AZ ŐRANGYALHOZ" czimzett gyógyszertárában

Kremzierben Morvaországban.

TEHETETLENSÉGET

(elgyengült férfi nemi erőt)

férfi- és női **titkos betegségeket**

a legelhanyagoltabbakat is gyógyit, mint eddig a tudomány legujabb álláspontja szerint a foglalkozás zavartatása nélkül

Dr. Spitzer Ignátz,

Szegeden, Kis István borméró házában Dugonics-tér 3. szám

GYERMEKBETEGEKNÉL különösen a **görvély, öröklött bujakór**, mindennemü **torok- és gége-bajok** alaposan, **legbiztosabb** sikerrel gyógyittatnak. 806—*—92

Dijazott levelekre, melyekben a **betegség** lehetőleg részletesen leirandó, a legnagyobb készséggel és figyelemmel válasz adatik.

Számos hálanyilatkozatot a discretio tilt nyilvánosságra hozni.

Rendelési órák: d. e. 7—9 d. u. 12—3.

Fodrász-üzlet megnyitás.

Van szerencsém a n. é. közönség tudomására hozni, hogy a **dr. Déry-féle házban,** a posta-épület mellett f. évi **deczember hó 8-án** egy csinosan berendezett

fiók fodrász-üzletet

nyitok.

Azon körülmény folytán, hogy több éven keresztül **Europa fővárosaiban** e szakmában müködtem, azon helyzetben vagyok, hogy mint eddig, ugy ezután is a t. közönség b. pártfogását tiszta, jó és gyors kiszolgálás által kiérdemeljem. 955—2—1

Elvállalok és készitek mindennemü hajmunkákat, u. m. urak, hölgyek és bábok számára **parókákat, hajfonatokat, hajfodoritásokat,** s minden e szakba vágó czikkeket a legizlésesebben, a legjutányosabb árak mellett.

A t. közönség b. pártfogását kéri

Tisztelettel

RÓTH ANTAL, fodrász.

A vásáron át.

Van szerencsém a n. é. közönség becses tudomására hozni, miszerint a jelen vásár tartama alatt

a posta-épület és Déri-féle ház átellenében

az első budapesti mézeskalács-gyár

egy gazdagon összeállitott raktárával érkeztem meg, hogy annak készitményeit — mely a budapesti országos kiállitáson is nagy keletnek örvendett — e vidék n. é. közönségével is megkedveltessem.

Czukor- és mézeskalács-süteményeim

nemcsak finomság, hanem jutányosság tekintetében is mindenféle bel- és külföldi hasonló készitményt felülmulnak, amiért is tisztelettel kérem a n. é. közönséget, sziveskedjék bevásárlásait nálam eszközölni.

Tisztelettel

OERTEL KÁROLY,

956—2—1 Budapest, VI. Révay-utcza 22. sz.

Hirdetés.

A Szegeden vár-utcza 6. sz. a. (m. kir. posta mellett) **két emeletes házam,** ugy a sövényházán lévő 53 hold jó minőségü **szántóföld,** 25 öles tanyai épülettel, valamint 5 drb igás ló — szabadkézből — kedvező feltételek mellett **eladó.**

Egyidejüleg tudatom, hogy borméró helyiségemben, tisztán kezelt kitünő **fehér és vörös hegyi borok** (Kishalmy Ferencz ügyvéd ur aradhegyaljai szöllőnagybirtokos pinczéjéből) lepecsételt palaczkokban **elárusittatik.** 961—3—1

Terestyény György.

Boreladás!

Alulirottnál kitünő s tisztán kezelt **saját termésü** különféle 960—1—1

BOROK

kisebb és nagyobb mennyiségben **kaphatók.**

Egyszersmind ajánlom a nagyérd. közönség becses figyelmébe **kül- és belföldi**

bőr- és pokrócz-áruczikkeimet.

Mayer Béla

bőr- és pokróczkereskedése SZEGEDEN, Kárász-utcza Mayer-ház.

Ajánlati versenyhirdetmény.

Lausevits és Stojkovits szegedi füszerkereskedő czég közadós csődtömegéhez tartozó azon

füszer-, festék-, bor stb. áruk és berendezés,

melyek a Klauzál-téri bolthelyiségben, — Schlauch-féle raktárban és két pinczében vannak elhelyezve s leltárilag 9327 frt 60 krra becsültettek, ugy együttesen, mint helyiségenkint külön-külön, **ajánlati verseny utján eladandók.**

Fölhivatnak venni szándékozók, hogy 50 kros bélyeggel ellátott ajánlatukat, 10% bánatpénzzel fölszerelve f. évi **deczember hó 15-ik napján déli 12 óráig dr. Déry Károly** ügyvéd, tömeggondnoknál — hol a közelebbi föltételek is megtudhatók — nyujtsák be.

Kelt Szegeden, 1885. november 11-én.

Dr. Déry Károly, ügyvéd, csődtömeggondnok.

941—3—3

Elveszett

egy

arany karperecnek felső része,

mely közepén egy nagyobb és körül több apró gyémánttal van kirakva.

A **szives megtaláló** kéretik **Keméndy** t. kapitány urnál átszolgáltatni, **hol illő jutalomban részesül.**

957—1—1

Van szerencsém a n. é. közönségnek közel három éven át jó hirnévnek örvendve fennálló

ZENEMÜKERESKEDÉSEMET,

valamint legujabban

hangszerkereskedésemet

becses figyelmébe ajánlani. A **zenemüveket** ugyanoly **százalékengedménynyel árusitom,** mint bármely bel- vagy külföldi czég.

Raktáron tartok a legjobb régi mester hegedük után készült másolatokból, **hegedüket,** továbbá **violákat, gordonkákat, cziterákat stb. Hegedü tokokat,** kitünő olasz és khinai **hurokat,** melyek tartósságuk és tiszta csengő hangjuk végett igen ajánlhatók.

Bárminemü **vidéki megrendeléseket** pontosan és a legjutányosabban eszközlök. **Régi hegedüket eladás végett** szivesen elvállalok.

Árjegyzékkel ingyen szolgálok. Teljes tisztelettel

MENNER SÁNDOR,

zenemü és hangszer kereskedő, Szegeden, Tiszarakpart, Burger Alajos ház.

A »Betegbarát« czimü röpiratban számos háziszer van ismertetve, melyek **sok éven keresztül** megbizhatóknak bizonyultak s ez okból a legmelegebb ajánlatra méltók. Minden betegnek ismerni kellene e röpiratot. Különösen pedig azokat, a kik **köszvényben** vagy **csúzban, tüdősorvadásban, ideggyengeségben, sápkórban** stb. szenvednek, arra figyelmeztetjük, hogy az egyszerü háziszerek által nagyon gyakran még az úgynevezett gyógyithatlan betegségek is megszüntek. A ki a »**Betegbarátot**« olvasni kivánja, az irjon egy levelezőlapot Richter kiadó-intézetének Lipcsébe, mire a röpirat megküldetik. A megrendelőnek ez költségébe nem kerül.

Ungvári Péter helybeli fogorvos

(lakik Széchenyi-tér uj Mayer-ház)

fogkonserváló antiseptikus

FOGPORA és SZÁJVIZE.

Az antiseptikus fogpor a fogakat vakitó fehérré változtatja, feloldja a nyálkövet (fogkövet), illetve annak lerakodását gátolja, a szájnak hüs és igen kellemes izt ád, megerősiti a meglazult fogakat.

Ára egy doboz fogpornak 60 kr. o. é.

Az antiszepticus szájviz nemcsak a legbiztosabb conserváló szere a fog és inyhusnak, de biztosan gyógyitja a taplós és meglazult foghust, megerősiti a lógó fogakat, antisepticus voltánál fogva megakadályozza a száj kellemetlen büzös szagát és izét, mint biztos gyógyszer hirnévnek örvend a száj bárminemü betegségeinél.

Ára egy üveg szájviznek 80 kr. o. é.

Kapható **BARCSAY KÁROLY** gyógyszertárában.

1061/885. szám. 963—1—1

Árverési hirdetmény.

Alólirt kik. végrehajtó az 1881. évi LX. t. cz. 102. §-a értelmében ezennel közhirré teszi, hogy a szegedi kir. járásbiróság 17588/885. sz. végzése által Grünblatt Lipót végrehajtató javára **Grünblatt Adolf** ellen 2069 frt 23 kr. tőke, ennek hátralékos 6% kamatai és eddig összesen 85 frt perköltség követelés erejéig elrendelt biztositási és kielégitési végrehajtás alkalmával biróilag lefoglalt és 1278 frt 30 krra becsült különféle ezüst, arany, zsebórák és fali órák s bolti állványok stb.-ből álló ingóságok nyilvános árverés utján eladatnak.

Mely árverésnek a 21031/85. sz. kiküldést rendelő végzés folytán a helyszinén, vagyis Szegeden, kigyó-utcza 1. sz. alp. üzletében leendő eszközlésére 1885. évi **decz. 10-ik** napjának d. e. 9 órája határidőül kitüzetik és ahoz a venni szándékozók ezennel oly megjegyzéssel hivatnak meg, hogy az érintett ingóságok ezen árverésen az 1881. évi LX. t. cz. 107. §-a értelmében a legtöbbet igérőnek becsáron alul is eladatni fognak.

Az elárverezendő ingóságok vételára az 1881. évi LX. t. cz. 108. §-ában megállapitott feltételek szerint lesz kifizetendő.

Kelt Szegeden, 1885-ik évi november 24-én.

Takács Károly,

kir. birósági végrehajtó.

769—32—32

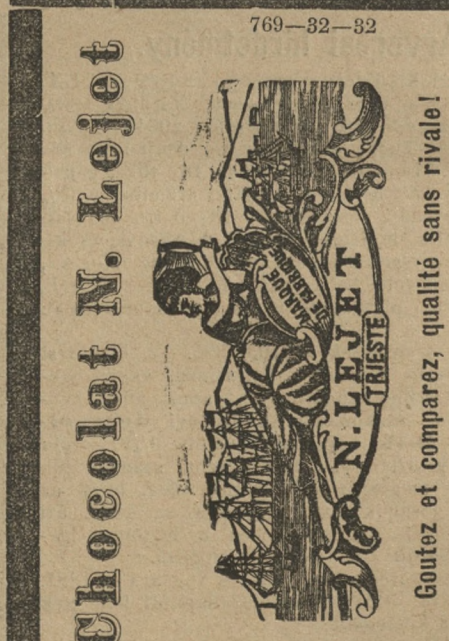

Szegeden, 1885. Nyomatott a kiadó Bába Sándor könyvnyomdájában.